

LBRIS

We know
books

Radu Octavian

LICEUL 13

STORY CRAFT
PUBLISHING

ZERO

11 Februarie. Ziua pe care Florin Coldea urma să și-o amintească până la sfârșitul zilelor. Părea o noapte liniștită de iarnă. Câteva grade pe minus lăsau fulgii mari, care cădeau din cer, să se așeze pe sol fără să se topească. Stătea liniștit pe scaunul din cabina de comandă a locomotivei. Scaunul moale și vechi, cu tapițeria crăpată, prin care se vedea buretele, mai scotea zgomote când Florin se mișca din cauza durerii de spate. Își mai amintea, din când în când, să-și îndrepte umerii și să se lipească cu omoplații de spătar. Se mai foia pe el doar când simțea că a amorțit de la starea de concentrare la care era obligat.

O stare specifică unui profesionist care cunoștea fiecare părticică a mașinăriei de sute de tone. Un fel de calm aparent, dar, în realitate, în alertă continuă. Ceva ce poți să înveți doar după ce treci de zece ani de meserie.

Părăsise Gara de Nord. Ceasul de la mână sa era puțin

trecut de ora 12:00 AM. Doar încă trei ore și urma să ajungă la destinație. Era nerăbdător. Orele petrecute departe de casă acționau ca un robinet care-i umplea, oră cu oră, încet, nivelul de plictiseală.

Se apropia de podul CFR Herăstrău. De obicei, acolo diminuă viteza trenului. Nu și de data asta. Avea obiceiul ăsta, ca măsură suplimentară de precauție pe timpul zilei, însă, pe timp de noapte, nu era necesară.

Din obișnuință, își ținea privirea fixată în față, fiind prudent și încercând să anticipeze fiecare sută de metri a călătoriei, pentru a putea distinge drumul printre toate luminițele și distragerile care îi apăreau în stânga și dreapta. Ochii lui micșorați, încordați, încercau să privească printre fulgii care parcă voiau să se înfigă cu viteză în geamul prin care privea.

Fiind aproape de pod, a observat o lumina distinctă care venea din depărtare. O scânteie care părea să fie pe calea ferată. Într-o fracțiune de secundă, a remarcat cum lumina farurilor cădea pe un obiect apropiat de șina trenului. Din modul în care îi străluceau picioarele goale, a dedus că este o fată. Avea părul lung, brunet și o rochie neagră pe ea. Era pe pod, lângă șine, fix la intrare pe podul CFR Herăstrău.

Florin a folosit semnalul acustic, dar degeaba. Prezența fetei acolo l-a făcut să se aștepte la ce este mai rău și fix așa s-a și întâmplat. Nimeni n-ar fi putut sta lângă șine din întâmplare. Cu doar câțiva zeci de metri înainte ca trenul să treacă prin fața ei, fata s-a poziționat exact în mijlocul celor două șine metalice, așteptând cu un calm smintit ca

trenul să o lovească în plin.

A acționat frâna, însă inutil. Trenul a izbit corpul fetei, fără niciun pic de milă. Două sute de tone de garnitură nu puteau frâna așa ușor. Mașinăria s-a oprit în distanța medie în care frânează de obicei. Adică, în jur de trei sute de metri.

Încremenit, și-a luat lanterna, a ieșit din tren și s-a dus să o caute. A mers lent, lovit în față de aerul rece, cu bocancii scârțâind prin zăpadă și un nod în gât care anticipa faptul că fata nu avea cum să fi supraviețuit.

Ce-ai făcut, mă, fato, mă? se întreba disperat, mormâind nervos doar pentru sine, în timp ce dădea din cap. Și-a tot pus întrebări și a făcut tot posibilul să nu fie mistuit de lacrimi. Minte îi juca feste. Prima figură care i-a apărut din memorie a fost a fiicei lui. Era mult mai mică decât tânăra pe care tocmai o lovise și nu avea nicio legătură. Însă, simpla posibilitate ca o copilă să sfârșească în asemenea hal l-a făcut pe Florin să rămână fără aer pentru câteva secunde.

Până la urmă, a găsit-o. S-a dus acolo unde a văzut zăpadă roșie pe lângă șine. Aproape de vagonul patru, un călător îmbrăcat în trening deja coborâse și se uita cu lanterna telefonului sub roțile vagonului. Când Florin a ajuns lângă el, individul s-a ridicat cu mâna la gură, spunând:

“Aoleu! Nu te uita. E varză!”

Florin și-a aprins lanterna și a văzut imaginea. Genul de imagine pe care, dacă apuci să o vezi, nu ai cum să ți-o mai ștergi din minte. Nu se considera un bărbat slab de înger, dar trupul desfigurat al fetei i-a făcut stomacul ghem. Șocul vizual a fost atât de puternic, încât privirea i s-a mutat

automat în altă direcție. Nu mai văzuse un corp sfârtecat de metal până atunci. A fost prea greu să suporte un peisaj atât de înfiorător. Deja știa că va fi urmărit de imaginea asta până în mormânt, și dincolo.

Retrăia tot ce s-a întâmplat și avea capul plin de gânduri de ură față de sine. Nu-i venea să creadă că, în câteva secunde, a fost transformat în ucigaș. A fost martor la o lecție pe care o știa demult. Calea ferată este un drum al trenului, iar orice om care ajunge acolo din greșeală, face o ultimă greșeală. Rolul lui de tată s-a activat în el, mai puternic ca oricând, și astfel, durerea și părerile de rău l-au făcut să izbucnească într-un plâns răsunător, de parcă ar fi plâns pentru propria fiică.

Partea I

Hoțul de Gânduri

UNU

Stăteam la o distanță considerabilă de gardul cimitirului. Strada din fața mea, cu două benzi și cu sens unic, era liniștită la acea oră. O bandă era ocupată de mașini parcate, iar pe banda liberă era pustiu. Nimeni nu se mai grăbea în ziua aia. Se mai topise din zăpadă, dar vântul de iarnă încă își făcea simțită mușcătura dințată. Timpul se mișca puțin mai lent, destul de încet încât să văd fiecare detaliu. Mă uitam la ei de peste stradă, prin spațiul lăsat de barele metalice din gardul cimitirului.

Atmosfera era mai echilibrată decât ce văzusem eu până atunci. Toți cei prezenți păstrau un moment de reculegere, aproape respingător, de repaus al sunetului. Nu era deloc ca la alte înmormântări românești, în care rude disperate își strigă bocetele cu intenția clară de a-și extirpa corzile vocale. Nici vorbă de așa ceva. Toată lumea prezentă păstra un moment de reculegere. Doar cântecul preotului se auzea

peste zgomotul, ca de clopot, pe care îl scotea obiectul din mână lui.

Nu aveam nici cea mai mică idee cum se numește sau ce reprezintă. Vedeam doar că scoate fum și că îl tot plimbă pe deasupra gropii. Aproape toți colegii mei erau acolo. Aveau pe fețele lor spălăcite expresii suspinate care lăsau pe oricine să înțeleagă că pe la nas le-a trecut aburul de tragedie.

Dar eu nu. Tristețea nu se lipise de mine. Priveam din depărtare pentru că înmormântările românești mă speriau de-a binelea. Nu mă speria noțiunea de moarte. Refuzam să las frica să-mi cuprindă mintea pentru un motiv atât de previzibil. Ce mă speria era modul pripit în care niște ființe considerate raționale își eliminau brusc capacitățile cognitive și deveneau adepții unei forme de ritual. Ca niște membri ai unui cult cărora le place să simtă durere crudă.

Să nu mai vorbesc de comportamentul lor odios. În toți se trezea un sine iubitor, latent, și se forțau să aibă compasiune pentru soarta tragică a unui alt om.

Deveneau atât de implicați încât, dincolo de lacrimile lor prăpădite, aproape că puteam să văd un zâmbet. Un fel de expresie de plăcere pentru sărbătorirea morții. Nu puteam să iau parte la așa ceva. De parcă ar fi ceva de sărbătorit în jurul morții.

De asta păstram distanța. Îmi era mult mai comod să fac lucrul la care eram deja maestru. Să mă răzbun pe semenii mei, observându-i. Nimic nu scăpa ochilor mei frenetici și minții mele efervescente. Nimic.

Eram martor la înmormântarea Mariei Stanciu, colega

mea de clasă. Vestea morții subite îi lovise pe toți ca un ciocan în frunte. N-aveam de gând să-mi scot la iveală un rol ipocrit și să pară că îmi pasă de ea mai mult acum, decât mi-a părut în timpul vieții, și totuși, prezența mea la înmormântare avea un motiv în spate. N-am reușit să conștientizez cu exactitate gândul care m-a făcut să merg. A fost ceva la ea care mi-a stârnit interesul, dar n-aș fi fost în stare să spun exact ce.

Pe Maria o știam ca pe o fată retrasă. Când mă gândeam la cine a fost, aveam doar fragmente de amintiri vagi pe care nu puteam să le leg prea bine între ele.

Chiar dacă am fost colegi timp de aproape patru ani de zile, încă din clasa a IX-a, existența ei îmi semăna mai mult cu existența unei fantome inofensive. Era mereu acolo, știam că bântuie pe undeva, dar nu făcea nimic care să merite prea multă atenție.

Venea dimineața cu maximum cinci minute înainte de prima oră. Mereu avea căștile în urechi. Mergea cu privirea în jos până la banca ei, ultima bancă de la peretele din dreapta, unde rămânea de obicei pentru toată ziua. Se mai ridica în pauze, să meargă la toaletă, unde stătea exagerat de mult. Întârzia la ore și folosea mereu scuza asta. Cine știe ce făcea acolo. O mai vedeam vorbind, din când în când, cu câte un alt coleg de clasă, dar în moduri foarte superficiale. Câteva replici scurte, zâmbete chinuite, false, după care se ducea înapoi la locul ei.

O clasică fată introvertită, lovită de problemele adolescenței, destul de închisă în propria personalitate